

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.903 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid van 12 januari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 1994 doet verzoeker, samen met zijn echtgenote Z. B. en vier kinderen in Brussel een verklaring als ontheemde. Zij krijgen een voorlopige verblijfstitel voor ontheemden uit ex-Joegoslavië geldig tot 23 april 1995.

In februari 1996 blijkt dat zij zowel in Duitsland als in België steun genoten. Het verblijf als ontheemden neemt een einde op 22 mei 1996.

Op 12 juni 1996 wordt aan verzoeker en zijn gezin het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 12 juli 1996 dient de echtgenote van verzoeker een asielaanvraag in. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 september 1996 dient verzoeker een asielaanvraag in. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 oktober 1996 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten opzichte van de echtgenote van verzoeker.

Op 9 april 1997 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten opzichte van verzoeker.

Op 14 mei 2001 dient de echtgenote van verzoeker een nieuwe asielaanvraag in. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juni 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten opzichte van de echtgenote van verzoeker.

Op 7 april 2005 dient de zoon van verzoeker, F. V. een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van de Belgische F. A. Hij verkrijgt de vestiging in de loop van 2005.

Op 19 en 31 januari 2007 dienen verzoeker, zijn echtgenote en hun minderjarige zoon E. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker dient op 13 augustus 2008 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van zijn zoon F.V., die getrouwd is met de Belgische F.A. Verzoeker wordt verzocht om ten laatste op 12 november 2008 het bewijs voor te leggen dat hij ten laste is van zijn zoon.

Op 12 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 13 januari 2009 ter kennis gebracht van verzoeker en is de bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 13.08.2008 door F. S. (...), geboren te HRASTOVI, op 10.11.1959 van Joegoslavische nationaliteit, geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft onvoldoende bewezen te laste te zijn van de Belgische schoondochter.

Er werd niet aangetoond dat hij zelf over geen inkomsten beschikt, dat hij niet ten laste is van het O.C.M.W., dat hij een tijd vóór de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

Een aantal loonfiches van de referentiepersoon volstaan niet om aan te tonen dat betrokkene ten laste is van deze persoon."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"II. Betreffende het middel

Schending van art. 40 bis, §1 en §2 4° van de wet van 15.12.1980 en van art. 52 § 2 van het koninklijk besluit van 8/10/1981

III. Uiteenzetting der middel

Art. 40bis, § 1 en §2 4° van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Art.52 § 2 van het koninklijk besluit van 8/10/1981 luidt als volgt:

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

Art. 50 § 2, 6° e) van het koninklijk besluit luidt als volgt:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg : het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.

Geen enkel van deze beschikkingen vereisen het voorleggen van een attest dat de betrokkene een attest voorleggen dat hij niet ten laste is van het OCMW.

De voorgelegde loonbrieven en de verbintenis tot ten laste neming van zijn zoon moeten redelijker wijze wel volstaan om aan te tonen dat hij ten laste is van zijn zoon.

De vereiste van tegenpartij dat hij bovendien nog moet aantonen "dat hij een tijd voor de aanvraag ten laste was" berust op geen wettelijke beschikking en is dus een aanvullende voorwaarde buiten de wet en dus onwettelijk.

De ten laste neming door zijn zoon werd niet betwist en het ontbreken van enige persoonlijke inkomsten hoofdens verzoeker blijkt trouwens uit de door hem voorgelegde medische getuigschriften dat hij lijdt aan een zware spier ziekte, waardoor hij werkonbekwaam is.

Verder bepaalt art. 43 van de Vreemdelingenwet dat de binnenkomst en het verblijf aan de E.G. vreemdeling slechts geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid, quod non in casu.

Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijke wijze overschreden en miskend."

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit de feitelijke gegevens blijkt dat verzoeker woonachtig was aan de (...) te Antwerpen en zich ter gelegenheid van de aanvraag van de verblijfskaart kwam inschrijven te 2140 Borgerhout bij zijn zoon en schoondochter als bloedverwant in opgaande lijn. Verzoeker bracht als enig bewijs dat hij ten laste was van zijn zoon loonfiches bij waaruit een gemiddeld netto maandinkomen van 1490 Euro blijkt. Er wordt echter niet aangetoond dat verzoeker als loodgieter geen eigen inkomsten heeft. Evenmin wordt aangetoond dat hij geen steun geniet van het OCMW, hetgeen nochtans een zwak punt is in de verblijfshistoriek van verzoeker nu is gebleken dat zijn voltallig gezin als ontheemden zowel in Duitsland als in België steun trokken en het gezin als gevolg van de meervoudige asielaanvragen werd gesteund door het OCMW. Het is dan ook niet op onredelijke basis dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit dat het voorleggen van loonfiches van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker ten laste is en niet in zijn eigen onderhoud kan voorzien zonder die steun.

2.3. Verzoeker heeft kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 40bis van de

Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling geeft aan de Minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren indien de voorwaarden daartoe niet vervuld zijn.

In casu nam de gemachtigde van de minister een weigeringsbeslissing omdat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van de persoon in functie van wie hij de vestiging heeft aangevraagd: verzoeker toonde immers niet aan dat hij niet zelf over inkomsten beschikte, dat hij niet ten laste is van het OCMW en dat hij een tijd voor de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Bovendien stelt de gemachtigde van de minister dat een aantal loonfiches van de referentiepersoon niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker ten laste is van deze persoon. Verzoeker heeft dus niet aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat noch artikel 40bis van de Vreemdelingenwet noch de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen vereisen dat verzoeker een attest moet voorleggen dat hij niet ten laste is van het OCMW. Ook de vereiste van verwerende partij dat verzoeker nog moest aantonen dat hij een tijd voor de aanvraag ten laste was, berust volgens verzoeker op geen enkele wettelijke beschikking en is dus een aanvullende voorwaarde buiten de wet en dus onwettelijk. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat de voorgelegde loonbrieven en de verbintenis tot ten laste neming van verzoekers zoon, redelijkerwijze wel moeten volstaan om aan te tonen dat hij ten laste is van zijn zoon. Deze ten laste neming door zijn zoon werd bovendien door verwerende partij niet betwist en het ontbreken van enige persoonlijke inkomsten blijkt volgens verzoeker uit de door hem voorgelegde medische getuigschriften waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een zware spierziekte waardoor hij werkonbekwaam is.

Vermits verzoeker het verblijf voor meer dan drie maanden in functie van zijn zoon en Belgische schoondochter op 13 augustus 2008 aanvroeg diende verwerende partij de aanvraag van verzoeker te beoordelen in toepassing van artikel 40bis, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

...

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit artikel 40bis, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie, ten laste moet zijn van deze persoon. Verzoeker diende dus aan te tonen dat hij ten laste is van zijn zoon en schoondochter. Reeds bij het indienen van zijn aanvraag werd aan verzoeker uitdrukkelijk meegedeeld dat hij binnen de drie maanden en ten laatste op 12 november 2008 documenten moest voorleggen waaruit blijkt dat hij ten laste is van de descendent. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hierop enkel drie loonfiches van mei, juni en juli 2008 van zijn zoon bijbracht. De Raad merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de minister om te stellen dat

deze loonfiches niet volstaan om aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Het betoog van verzoeker dat deze redelijkerwijze wel moeten volstaan, weerlegt deze vaststelling niet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat noch artikel 40bis van de Vreemdelingenwet noch de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen vereisen dat verzoeker een attest moet voorleggen dat hij niet ten laste is van het OCMW en dat de vereiste van verwerende partij dat verzoeker nog moest aantonen dat hij een tijd voor de aanvraag ten laste was, op geen enkele wettelijke beschikking berust en dus een aanvullende voorwaarde buiten de wet uitmaakt, wijst de Raad erop dat bij gebreke aan wettelijke regeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of een vreemdeling het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vraagt. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidtoezicht, waarbij de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de overheid bij de toetsing van de beoordeling van de vestigingsaanvraag. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Uit het voorgaande volgt derhalve dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt, op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast, noch een onwettige toevoeging inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Hoewel aan verzoeker inderdaad niet uitdrukkelijk werd gevraagd om bewijzen voor te leggen dat hij zelf niet over inkomsten beschikt, werd aan verzoeker gevraagd om aan te tonen dat hij ten laste is van zijn zoon. In dit kader is het niet onredelijk dat verwerende partij, nu verzoeker enkel drie loonbrieven van zijn zoon voorlegt en in het verleden reeds ten laste is geweest van het OCMW, meent dat uit het geheel van gegevens niet kan worden afgeleid dat verzoeker ten laste is van zijn zoon.

Dat verwerende partij in dit verband verwijst naar de omstandigheid dat verzoeker niet aantoonde zelf niet over inkomsten te beschikken en niet ten laste te zijn van het OCMW kan worden beschouwd als een overtollig motief. Het motief dat een aantal loonfiches van de referentiepersoon niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker ten laste is van deze persoon, volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de binnenkomst en het verblijf aan de E.G. vreemdeling slechts geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. De Raad wijst erop dat het verblijfsrecht waarop verzoeker zich wenst te beroepen als familielid van een burger van de Unie niet absoluut is maar onderworpen is aan de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Enkel wanneer aan de voorwaarden gesteld door de Vreemdelingenwet is voldaan, is er een recht op verblijf en dit recht kan enkel beperkt worden door redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. In casu voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden gesteld onder artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, namelijk het ten laste zijn van de referentiepersoon, zoals blijkt uit de uiteenzetting hierboven. Aldus is er geen recht op verblijf ingevolge artikel 40 van de

Vreemdelingenwet en kan verzoeker bijgevolg ten aanzien van hem artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet laten gelden.

Verzoeker toont aldus met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Waar verzoeker ten slotte stukken bij zijn verzoekschrift voegt wordt opgemerkt dat deze stukken niet bij de aanvraag werden gevoegd zodat de gemachtigde van de minister geen rekening kon houden met dit stuk. In de mate waarin verzoeker aan de Raad zou vragen om de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid.

Het enig middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.